

Villányi László

Lőrinczy Huba

*A legtöbbé formálta magát, amennyiben elfogadjuk
Márai tételét: „személyiségnek lenni a legtöbb”.
Mint nagy színészekért, úgy rajongtak érte,
s ő még egy dedikációt is tökéletesessé akart csiszolni,
inkább félbehagyta, mert elfogyott lendülete.
Túl meleg nyár volt, halogattuk a találkozást,
gyűjteményéből különleges kaktuszt ígért új
otthonomba, aztán abban a másfél évben maradtak
a hosszú telefonok. Festette akkor is haját,
nem tudom, arra kért, ne utazzak hozzá, életerős
emberként maradjon meg emlékezetemben.
Ha lett volna pisztolya, bizonyára nem várja ki
a végső időt, megcselekszi azt, amit megtett Márai.*

Parancs János

*'56-ban apja elől is menekült? Szobájában csak édesanyja
fényképét tette ki. Fekete költő, mint aki szöges
korbáccsal veri hátát, ironizáltak barátai, s ő kérlelhetetlen
pontossággal fogalmazott, őrizve a szavak első jelentését.
Nehezen bírta versek nélkül, nem törődött bele, ha nem
jöttek maguktól, különféle módszerekkel kényszerítette
ki őket, költészetében élt igazán. Idejekorán
megírta mindazt, amit egyébként gyógyíthatatlan
betegnek illik, nyilván sejtette, akkor már nem tud
megszólalni. Ahogy versében, végül úgy fordult a fal felé.*

Baránszky Laci

*Naponta felhúzta édesanyja és édesapja óráját.
Vele sétálva barátságos lett Manhattan,
ismerős az antikvárium a Madison Avenue-n,
s amikor Kosztolányi húgával hármásban
elzarándokoltunk Bellini Szent Ferencéhez
a sivatagba, az égnek emelt karok láttán
megértettem áhítatát. Ölel a másik Laci,
írta alá leveleit, halálos betegen is arról regélt,
milyen szép volt az ápolónő melle, ahogyan
előrehajolva beadta az injekciót. Temetésén
egy pók ereszkedett koporsójára, vidám
cikkcakkjaival mintegy arra figyelmeztetve:
tíz év múltán se feledjem Baránszky Laci derűjét.*

Dávid atya

*Mintha '56 sebét hordozta volna arcán. A gimnázium
igazgatójaként a terror őt sem kímélte, elhurcolták,
a teherautó platóján, az egész falu szeme láttára
verték ájulásig, két évet ült Kádár börtönében.
„Az igazságért az üldözést is viseld el”, idézhetem
az ő fordításában Szent Benedek reguláját, s hogy
„A szeretet gyakorlását el ne hagyd”. Jó ideig a vele
való beszélgetésekért utaztam Pannonhalmára,
parányi szobájában, általa ismertem meg Cusanust
és Ebnert. Azért ez szép, nyugtázta volna a templom
magasából, látva a fehér és a fekete harmóniáját,
ahogyan a hóban felsorakoztak rendtársai, koporsója körül.*